

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— — — — —

Σκιές στον Νείλο

ΚΕΪΤ ΦΕΡΝΙΒΑΛ

Σκιές στον Νείλο

Μετάφραση
ΡΕΝΑ ΧΑΤΧΟΥΤ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Ευχαριστίες

Ένα τεράστιο ευχαριστώ σ' εσένα Κάθριν Μπερκ και σε όλους στη Little, Brown για την άψογη δουλειά τους και τον ενθουσιασμό τους για το βιβλίο αυτό σε κάθε στάδιο. Είναι μια εντυπωσιακή ομάδα. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στη Θάλια Πρόκτορ για την προσεκτική επιμέλειά της.

Στην ικανότατη ατζέντισσά μου Τερίσα Κρις, δύναμη της φύσης και φίλη μου ταυτόχρονα – ευχαριστώ.

Τα ταξίδια με σκοπό την έρευνα είναι πάντα συναρπαστικά, χρωστάω όμως ιδιαίτερες ευχαριστίες στους Ρίτσαρντ και Αν Σάραμ που έκαναν το ταξίδι μου στην Αίγυπτο όχι μόνο εξαιρετικά αποδοτικό αλλά και αξέχαστα διασκεδαστικό.

Χρωστάω ευγνωμοσύνη στην Αμλ Ντέμος που μου έδειξε τη χώρα της και στη Γουέντι Κλαρκ που με βοήθησε στην έρευνά μου για το 1932.

Πολλές ευχαριστίες στη Μάριαν Τσέρτσογουρντ που αποκωδικοποίησε τα ορνιθοσκοπία μου και μου δάνεισε το όνομά της.

Θερμές ευχαριστίες επίσης στους Ανελί και Χορστ Μένκε που μου παραχώρησαν τον όμορφο κήπο τους για να γράφω εκεί όποτε τον χρειαζόμουν.

Τέλος, την αγάπη μου και τις ευχαριστίες μου στον Νόρμαν για τη βοήθειά του και την υποστήριξή του σε κάθε «αμμώδες» βήμα της διαδρομής μου.

Τίτλος πρωτοτύπου:
Kate Furnivall, *Shadows on the Nile*

1η έκδοση: Μάιος 2014

Μετάφραση από τα αγγλικά: Ρένα Χατχούτ
Τυπογραφική διόρθωση: Πηνελόπη Οδυσσέως

© 2012, Kate Furnivall
© 2014, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
e-mail: oceanida@internet.gr
www.oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-717-9

Αγγλία 1912

Οι θόρυβοι της νύχτας είναι οι χειρότεροι. Είναι αυτοί που πετάγονται μέσα απ' το σκοτάδι και σε αρπάζουν από το λαιμό. Είναι αυτοί που γλιστράνε κάτω από την πόρτα της κρεβατοκάμαράς σου.

Σταμάτα. Μην το κάνεις αυτό. Η Τζέσικα χτύπησε το μέτωπό της με τους κόμπους των δαχτύλων της.

Μη. Μεγάλωσες πια. Δεν γίνεται να σε φοβίζουν πράγματα ανύπαρκτα. Σύνελθε. Εφτά χρονών και οχτώ μηνών. Όχι σαν τον Τζόρτζι, το μικρότερο αδελφό της που οι γονείς της τον είχαν περιορίσει σε μια μικροσκοπική καμαρούλα στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Σαν να ήταν κάτι βρόμικο.

Οι θόρυβοι όμως συνέχιζαν να της επιτίθενται. Φωνές απαλές και ύπουλες. Ένας ψίθυρος που είχε διακοπεί απότομα. Τα βιαστικά βήματα της μητέρας της στο κεφαλόσκαλο. Άλλοι ήχοι, ξένοι, που σέρνονταν σαν κλέφτες στο σκοτάδι. Στην Τζέσικα δεν άρεσε το σκοτάδι· ποτέ δεν είχε καταλάβει πώς ο αέρας γινόταν τόσο στέρεος τη νύχτα ή γιατί καιμιά φορά βάραινε τόσο πολύ το στήθος της ώστε ν' αναγκάζεται να γρονθοκοπήσει τους πνεύμονές της για να τους κάνει να λειτουργήσουν. Μάζεψε τα γόνατά της ως το

σαγόνη της και αγκάλιασε τα πόδια της με τα χέρια της, πιέζοντας το φανελένιο νυχτικό της –εκείνο με τα γαλάζια κορδελάκια– πάνω στο δέρμα της. Ακόμα και κάτω από το πάπλωμα κρύωνε.

Ξαφνικά ήρθε και πάλι ο ήχος που την είχε ξυπνήσει, ένα ψιθύρισμα που έκανε τις ξανθές τρίχες να σηκωθούν όρθιες στο σβέρκο της. Έσπρωξε από πάνω της το πάπλωμα και πετάχτηκε από το κρεβάτι. Η καρδιά της τρανταζόταν πάνω στα κοκαλιάρικα πλευρά της καθώς άρχισε να περπατάει μέσα στο σκοτάδι, ανοίγοντάς το με τα χέρια της σαν κουρτίνα, ώσπου έφτασε στην πόρτα της κάμαράς της. Άρπαξε το μπρούντζινο πόμολό της και το γύρισε γρήγορα. Δεν συνέβη τίποτα. Τα δάχτυλά της έκαναν άλλη μια προσπάθεια. Τίποτα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Η Τζέσικα ανατρίχιασε ολόκληρη, όπως τότε που είχε πέσει μια αράχνη πάνω στο μπράτσο της.

Γιατί άραγε να την κλειδώσει μέσα ο πατέρας της;

Γιατί άραγε να συμφωνήσει η μητέρα της;

Ο φόβος, οξύς, εύθραυστος, τσίγκλησε το στήθος της. Κουλουριάστηκε στο πάτωμα και γύρισε στο πλευρό πάνω στο κρύο λινόλαιο ώσπου κατάφερε να κοιτάξει μέσα από το φωτεινό κενό ανάμεσα στην πόρτα και το δάπεδο, δεν μπόρεσε όμως να ξεχωρίσει τίποτα εκτός από το χαλί, συγκεχυμένα, στην άλλη πλευρά. Και πάλι το κλαψούρισμα σύρθηκε στο κεφαλόσκαλο. Ένα στριγκό τρομαγμένο σκούξιμο το ακολούθησε. Νιώθοντας την οργή να την κατακλύζει, πετάχτηκε όρθια κι άρχισε να σφυροκοπάει την πόρτα με τη γροθιά της, κάνοντάς τη να τραντάζεται στους μεντεσέδες της.

«Τζόρτζι!» ούρλιαξε.

Απότομα το φως στο κεφαλόσκαλο έσβησε. Η σιωπή, βαριά και γλοιώδης, πλημμύρισε το σπίτι.

«Τζόρτζι!» τσίριξε η Τζέσικα. «Τζόρτζι!»

Άρχισε να χτυπάει τον ξύλινο ταμπλά της πόρτας.

«Αφήστε με να βγω!»

Τίποτα. Μόνο σιωπή.

«Μαμά!»

Τίποτα. Μόνο σκοτάδι.

Κρατώντας την αναπνοή της, αφουγκράστηκε με τέτοια ένταση που την πόνεσαν τ' αυτιά της. Ξαφνικά άκουσε έναν κρότο κάπου μακριά. Ήταν η εξώπορτα που έκλεινε.

Στον Τζόρτζι άρεσε το πάρκο. Του άρεσε να στέκεται δίπλα στη στρογγυλή λιμνούλα, εκείνη με το σιντριβάνι και το πέτρινο λιοντάρι στη μέση. Τα κάγκελα γύρω γύρω ήταν μεταλλικά τσέρκια που τους έφταναν ως τα γόνατα ώστε να μην πέφτουν μέσα τα παιδιά και τα σκυλιά. Τα νούφαρα απλώνονταν στην επιφάνεια σαν πράσινες πλάκες και πολλές φορές έβλεπαν ένα σαλταμπίκο να μπαينوβγαίνει ορμητικά ανάμεσά τους, αστραφτερός σαν το ουράνιο τόξο.

Ωρες ολόκληρες ο Τζόρτζι κοίταζε σιωπηλά τις μεγάλες αεικίνητες σιλουέτες των χρυσόψαρων που γλιστρούσαν σαν φαντάσματα πέρα-δώθε μέσα στο νερό. Το αγαπημένο του ήταν ο Γουότσον, εκείνο με την ασημένια ρίγα στη ράχη, υπήρχαν όμως και οι φίλοι του Γουότσον: ο Φάριντος, ο Αρμιτάζ και ο Χάδερλι. Το μικρότερο, με τη δαγκωνιά στο ραχιαίο πτερύγιο ήταν η κυρία Χάντσον. Η Τζέσικα είχε αφήσει τον Τζόρτζι να τα ονοματίσει όλα εκείνος.

Όταν τα κοίταζε, ηρεμούσε. Αυτό είχε συμβεί και σήμερα. Η αδελφή του στεκόταν δίπλα του, χωρίς να κρατάει ακριβώς το χέρι του, αλλά με τα δάχτυλά της στο πλευρό του κοντά στα δικά του, κι εκείνος είχε αρχίσει να σιγομουρμουρίζει μια μελωδία. Τότε η Τζέσικα ήξερε ότι ήταν ευτυχισμένος. Ευτυχισμένος μ' έναν τρόπο που δεν μπο-

ρούσε να είναι στο σπίτι με ανθρώπους πολύ κοντά του. Έπειτα όμως η μαμά τα είχε χαλάσει όλα.

«Ελάτε, παιδιά, καιρός να παίξετε μπάλα».

«Όχι σήμερα, ευχαριστώ, μαμά», είπε ευγενικά η Τζέσικα.

Η μητέρα της συνοφρυώθηκε και κάθισε στον πάγκο για να διαβάσει το βιβλίο της, τα χείλη της όμως ήταν σφιγμένα ενώ σταύρωνε και ξεσταύρωνε συνεχώς τα πόδια. Όταν εξαντλήθηκε η υπομονή της, είπε: «Πέρασε η ώρα, καιρός να γυρίσουμε σπίτι».

Ο Τζόρτζι κούνησε το κεφάλι αρνητικά, προκλητικά, τινάζοντας τις ξανθές μπούκλες του.

«Για τ' όνομα του Θεού, Τζορτζ», είπε απότομα η μητέρα του, εκνευρισμένη. «Όλη μέρα στέκεσαι και κοιτάζεις τα ψάρια σαν χαζός. Φτάνει πια. Πέντε χρονών είσαι, κάνε και κάτι άλλο!»

Η Τζέσικα ταράχτηκε κάπως. Ψιθύρισε στον Τζόρτζι ότι ο Γουότσον ήθελε να μείνει μόνος τώρα. Προσπάθησε να καλοπιάσει τον αδελφό της και να τον απομακρύνει από τη λιμνούλα, ήρεμα, αργά, αλλά όπως πάντα η μαμά εκνευρίστηκε και τον άρπαξε από τον καρπό για να τον τραβήξει μακριά από τα κάγκελα.

Μην τον αγγίζεις. Δεν του αρέσει να τον αγγ...

Ο Τζόρτζι είχε αρχίσει να ουρλιάζει. Όχι όπως ουρλιάζουν τα άλλα παιδιά. Ούρλιαζε σαν να πέθαινε, σαν να τον είχε χτυπήσει κάποιος μ' ένα τσεκούρι και να τον είχε κόψει στα δύο.

Η Τζέσικα το σκεφτόταν τώρα, στριμωγμένη καθώς ήταν πάνω στην πόρτα, κρατώντας σφιχτά το γαλάζιο κορδελάκι του νυχτικού της. Ανοιγόκλεισε άγρια τα μάτια στο πάτωμα, μέσα στο σκοτάδι του δωματίου της, ενώ θυμόταν τα κάτασπρα χείλη της μητέρας της. Το ουρλιαχτό του

Τζόρτζι στο πάρκο ήταν αυτό που είχε γλιστρήσει κάτω από την πόρτα της και τώρα στριφογύριζε βασανιστικά μέσα στο μυαλό της.

Την ξύπνησε ο πρωινός ήλιος. Σήκωσε το κεφάλι από τις σκληρές σανίδες και κοίταξε την πόρτα με εχθρική διάθεση. Σηκώθηκε όρθια με κόπο. Κρύωνε κι έτρεμε λιγάκι. Ένα γκριζό σύννεφο πλανιόταν μέσα στο μυαλό της, σαν σκόνη πίσω από τα μάτια της. Δεν είχε και μεγάλες ελπίδες όταν έπιασε το πόμολο και το γύρισε, κι έτσι ξαφνιάστηκε όταν η πόρτα άνοιξε εύκολα, ακριβώς τη στιγμή που το μεγάλο ρολόι στον κάτω διάδρομο σήμαινε οχτώ. Για μια στιγμή πανικοβλήθηκε, επειδή κάθε πρωί πάντα έφτανε πρώτη στο δωμάτιο του Τζόρτζι για να τον ξυπνήσει και να τον βοηθήσει να πλυθεί και να ντυθεί. Πριν από τη μαμά.

Τρέχοντας στις μύτες των ποδιών της διέσχισε τον διάδρομο ως την πόρτα στην άλλη άκρη και, κρατώντας την αναπνοή της, την άνοιξε σιγά σιγά. Δεν ήξερε τι περίμενε να βρει, το παιδικό μυαλό της όμως ήταν σίγουρο ότι θα ήταν κάτι κακό, κάτι χασοτικό, κάτι που θα την πονούσε σε όλη την υπόλοιπη ζωή της. Όμως ένα τεράστιο χαμόγελο ανακούφισης έδιωξε το φόβο από το πρόσωπό της γιατί όλα ήταν απόλυτα φυσιολογικά.

Τα γαλανά μάτια της στρογγύλεψαν από την ευχαρίστηση καθώς επιθεωρούσε τη μικρή κρεβατοκάμαρα με τις σκούρες πράσινες κουρτίνες της, τη σιφονιέρα, φορτωμένη βιβλία, το μπαστούνι του κρίκετ που ο Τζόρτζι δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ στηριγμένο στον τοίχο. Του το είχε κάνει δώρο ο πατέρας τους για να τον πείσει ν' ασχοληθεί μ' ένα άθλημα που σιχαινόταν. Η αλήθεια ήταν πως ο Τζόρτζι σιχαινόταν όλα τα σπορ χωρίς εξαίρεση, αλλά για να ευχαριστήσει τον

πατέρα της, η Τζέσικα τον είχε μάθει να πιάνει και να ρίχνει την μπάλα. Είχε χρειαστεί ατέλειωτη υπομονή.

Δεν είχε αλλάξει τίποτα. Στο στενό κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ο Τζόρτζι. Κοιμόταν ακόμα με το πρόσωπο χωμένο στο μαξιλάρι, αλλά οι όμορφες χρυσές μπούκλες του άστραφταν ζωηρά και το ένα του πόδι περίσσευε έξω από το πάπλωμα. Η Τζέσικα πρόσεξε ότι φορούσε τις κόκκινες καρό πιτζάμες του κι αμέσως ένα μικροσκοπικό αγκάθι φόβου γρατζούνισε το λαιμό της. Ήξερε ότι το προηγούμενο βράδυ τού είχε φορέσει τις αγαπημένες του μπλε πιτζάμες. Ο Τζόρτζι λάτρευε το μπλε. Όποτε φορούσε μπλε, ήταν καλύτερα. Η Τζέσικα είχε προσπαθήσει να το εξηγήσει αυτό στη μητέρα της, αλλά εκείνη της είχε απαντήσει: «Τι ανοησίες!» και του είχε αγοράσει ένα κόκκινο παλτουδάκι. Το κόκκινο ήταν το χειρότερο, το απόλυτα χειρότερο χρώμα. Γινόταν αφόρητος όταν φορούσε κόκκινα.

«Τζόρτζι», είπε σιγανά, «εγώ είμαι».

Μουρμούρισε κάτι στο μαξιλάρι του.

Πλησίασε στο κρεβάτι. Γελώντας τράβηξε το πάπλωμά του, προσέχοντας όμως να μην τον αγγίζει. «Ξύπνα, υπναρά».

Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της και χαμογέλασε.

Δεν ήταν ο Τζόρτζι.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Τζέσικα.

«Ο Τίμοθι».

«Δεν είσαι ο Τζόρτζι! Φύγε από δω! Κατέβα απ' το κρεβάτι του!»

Άρπαξε το μπροστινό μέρος της πιτζάμας του, της πιτζάμας του Τζόρτζι, και τράβηξε απότομα αυτό τον απατεώνα από το κρεβάτι του αδελφού της. Τον τράνταξε με δύναμη, σε έξαλλη κατάσταση. Τι την ένοιαζε αν έκλαιγε αυτό το

αγοράκι ή αν έτρεμαν οι χαζοί ώμοι του; Εξακολουθώντας να κρατάει την πιτζάμα στη γροθιά της, έφερε το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό του.

«Πού...»

Τον τράνταξε.

«... είναι...»

Τον σήκωσε σχεδόν από το πάτωμα.

«... ο Τζόρτζι; Τι τον έκανες τον αδελφό μου; Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;»

Τα γαλανά μάτια του κολυμπούσαν στα δάκρυα αλλά την αγριοκοίταζαν προκλητικά. «Με λένε Τίμοθι». Το χεράκι του έδειξε το κρεβάτι. «Αυτό το κρεβάτι είναι δικό μου. Εδώ μένω».

«Όχι, δεν μένεις εδώ», του φώναξε η Τζέσικα μες στα μούτρα.

Και τα δικά της χέρια έτρεμαν, το στόμα της είχε στεγνώσει τόσο πολύ που τα λόγια κολλούσαν στη γλώσσα της. Εκείνος όμως κούνησε το κεφάλι, δαγκώνοντας τα τρεμάμενα χείλη του, και την κοίταξε κουνώντας ξανά το κεφάλι.

«Ποιος είσαι;» του ούρλιαξε.

«Είμαι ο καινούργιος σου αδελφός».

Τα λόγια του ήταν ανελήθτα. Αντηχούσαν στ' αυτιά της Τζέσικα καθώς κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και όρμησε στην κουζίνα. Η μητέρα της καθόταν στο τραπέζι μ' ένα φλιτζάνι τσάι μπροστά της, στο οποίο έβαζε ζάχαρη. Ποτέ δεν έβαζε ζάχαρη στο τσάι της. Το πρόσωπό της ήταν γκριζό και κουρασμένο, και φορούσε το ίδιο γκριζοκίτρινο φόρεμα που φορούσε και την προηγούμενη μέρα. Συνήθως ήταν κομψή και περιποιημένη και πάντα γκρινιάζε στην κόρη της λέγοντάς της να προσέχει περισσότερο τον εαυτό της και να βουρ-

τσίζει καλύτερα τα μαλλιά της, σήμερα όμως φαινόταν απεριποίητη σαν την κυρία Ράστον, την καθαρίστριά τους, που ερχόταν τις Δευτέρες – και η Τζέσικα σκέφτηκε ξαφνικά ότι ίσως η μητέρα της δεν είχε ξαπλώσει καθόλου.

Θυμήθηκε τα βήματα στο κεφαλόσκαλο, τους σιγανούς ψιθύρους, και ξαφνικά κατάλαβε τι είχαν κάνει. Η σκέψη γέμισε το μυαλό της, τρομάζοντάς την, και κράτησε την αναπνοή της.

«Πού είναι; Τι τον κάνετε;» ρώτησε.

Η μητέρα της την κοίταξε με παράξενο ύφος. Υπήρχε οργή στο στόμα της και η Τζέσικα ένιωσε το βάρος του εξεταστικού βλέμματός της.

«Τζέσικα, μην προκαλείς προβλήματα».

«Πού τον στείλατε;»

Μη φωνάζεις, μη φωνάζεις στη μαμά, γιατί... Δεν άφησε τον εαυτό της να σκεφτεί τι ερχόταν μετά το γιατί.

Μίλησε πολύ σιγανά. «Πού είναι ο Τζόρτζι;»

«Έφυγε. Έχεις έναν καινούργιο αδελφό που τον λένε Τίμοθι. Θέλω να τον αγαπάς τόσο...» Παύση. Τα λεπτά δάχτυλα της μητέρας της έσφιξαν το φλιτζάνι για να ζεσταθούν. «... όσο θα τον αγαπάμε ο πατέρας σου κι εγώ».

Όχι. Η Τζέσικα ήθελε να φωνάζει και ν' ακουστεί σε όλη την κουζίνα αλλά έκρυψε τα λόγια της πίσω από τα χείλη της. «Πού τον βρήκατε;»

«Δεν τον βρήκαμε. Επιλέξαμε τον Τίμοθι ανάμεσα σε πολλά άλλα παιδιά σ' ένα ορφανοτροφείο».

«Πού είναι ο Τζόρτζι μου;»

«Ο Τζόρτζι δεν είναι δικός σου. Έφυγε. Δεν θα μιλήσουμε ποτέ ξανά γι' αυτόν».

«Όχι!» Αυτή τη φορά η λέξη τής ξέφυγε. Η Τζέσικα έσφιξε την πλάτη της ξύλινης καρέκλας μπροστά της για να εμποδίσει τα δάχτυλά της να γρατζουνίσουν το πρόσωπο της μη-

τέρας της. «Όχι. Μαμά, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ. Φέρτε τον πίσω». Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της και ντράπηκε γι' αυτά επειδή ήξερε ότι η μητέρα της περιφρονούσε τους θεατρνισμούς, όπως τους έλεγε. «Θα τον φροντίζω καλύτερα, μαμά. Θα τον μάθω να φέρεται, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ...» Η φωνή της ήταν ικετευτική.

Είδε τη μητέρα της ν' αποστρέφει το βλέμμα.

«Μαμά, σου υπόσχομαι ότι θα κάνω τον Τζόρτζι να πάψει να σε ενοχλεί τόσο πολύ και...»

«Σταμάτα, Τζέσικα».

«Μα τον αγαπάω. Και μ' αγαπάει κι εκείνος. Με χρειάζεται για να...»

Τα όμορφα γαλανά μάτια της μητέρας της στράφηκαν πάνω της, ανέκφραστα και κουρασμένα, θολά από τη θλίψη. «Μη γελιέσαι, Τζέσικα». Κούνησε το κεφάλι. «Αυτό το αγόρι δεν μπορούσε ν' αγαπήσει κανέναν».

«Όχι, όχι, όταν του διαβάζω παραμύθια, μ' αγαπάει. Το ξέρω».

«Είναι άρρωστος. Το μυαλό του είναι άρρωστο».

«Όχι!»

«Ναι. Πήγε σ' ένα μέρος όπου θα τον φροντίζουν όπως πρέπει άνθρωποι που ξέρουν τι είναι καλύτερο γι' αυτόν. Θα είναι πιο ευτυχισμένος εκεί, σου τ' ορκίζομαι, και θα μας ξεχάσει προτού περάσει μια βδομάδα».

«Όχι!»

«Ναι. Είναι εγωιστής». Για μια σύντομη στιγμή έγερσε μπροστά στο τραπέζι, με το βλέμμα στυλωμένο στο πρόσωπο της κόρης της, και ο τόνος της έγινε απροσδόκητα γλυκός. «Βαθιά μέσα σου, ξέρεις ότι είναι αλήθεια. Λυπάμαι, λυπάμαι πολύ, επειδή ξέρω ότι τον αγαπάς παρότι είναι αδύνατο να ζήσει κανείς μαζί του, τώρα όμως πρέπει να δεχτούμε ότι έφυγε από τη ζωή μας για πάντα». Ανακάθι-

σε και πάλι, ρίχνοντας πίσω τους ώμους της και ζωγραφίζοντας ένα χαμόγελο στα χείλη της. «Από δω και πέρα θ' αγαπάμε όλοι τον καινούργιο σου αδελφό».

«Μπορώ να τον επισκεφτώ;»

«Ποιον;»

«Τον Τζόρτζι».

Η μητέρα της σηκώθηκε. «Όχι». Η λέξη βγήκε από το στόμα της σαν ριπή. «Αυτό το αγόρι να το ξεχάσεις. Δεν σε θέλει. Δεν υπάρχει πια για μας».

Η σιωπή έμοιαζε ατέλειωτη. Η ανάσα της Τζέσικα κάλπαζε. Ήθελε να ουρλιάξει το όνομα του Τζόρτζι, αντί γι' αυτό όμως στεκόταν αλύγιστη, με τις γροθιές σφιγμένες στα πλευρά της, νιώθοντας θλιβερά μόνη.

«Μαμά», ψιθύρισε, «αν είμαι καλό παιδί και αγαπάω τον καινούργιο μου αδελφό, θ' αφήσεις τον Τζόρτζι να γυρίσει σπίτι;»

Η μητέρα της αναστέναξε. «Αχ, Τζέσικα, είσαι τόσο πεισματάρη! Δεν ακούς τι σου λέω».

Η Τζέσικα είχε κρυφτεί πίσω από την πόρτα. Μόλις το κλειδί του πατέρα της μπήκε στην κλειδαριά, την άνοιξε απότομα και στάθηκε μπροστά του.

«Μπαμπά, πρέπει να σου μιλήσω».

Δεν είχε καν περάσει το κατώφλι. Την κοίταξε με μια έκφραση που της έδωσε την εντύπωση ότι τραβιόταν μακριά της, αν και το σώμα του δεν κουνήθηκε. Ήταν ωραίος άντρας, όχι ιδιαίτερα ψηλός, μ' ένα όχι ιδιαίτερα εντυπωσιακό γκρίζο κοστούμι και ανοιχτοκάστανα μαλλιά, χωρισμένα προσεκτικά στο πλάι. Φορούσε γυαλιά που απεχθανόταν γιατί τα θεωρούσε ένδειξη αδυναμίας και ο πατέρας της ήταν άνθρωπος που δεν ανεχόταν την αδυναμία. Μόνο

τα ζωηρά γαλανά μάτια του έδιναν κάποια ένδειξη για την εξαιρετική ευφυΐα του που τον έκανε να επιζητεί την τελειότητα – στον εαυτό του και στους άλλους. Η Τζέσικα τον φοβόταν.

Οπισθοχώρησε στο χολ, πήρε το καπέλο του και το έβαλε προσεκτικά στο τραπέζι. Έπειτα έκλεισε την πόρτα πίσω του αλλά δεν βιάστηκε να βγάλει το παλτό του.

«Λοιπόν», ρώτησε, «τι κάνει η μητέρα σου;»

«Είναι στο σαλόνι. Με τον καινούργιο μου αδελφό».

«Τι κάνει ο Τίμοθι;»

«Παίζει με το τρενάκι του Τζόρτζι».

Τα μάτια του πατέρα της φωτίστηκαν. «Αλήθεια, ε;»

Ο Τζόρτζι δεν το έπαιζε ποτέ. Απλώς διέλυε τη μηχανή.

«Μπαμπά, έγραψα ένα γράμμα». Έβγαλε ένα μικρό γαλάζιο φάκελο από την τσέπη της φούστας της. «Για ν' αποχαιρετήσω τον Τζόρτζι».

Ο πατέρας της έσπρωξε τα γυαλιά του πιο ψηλά στη ράχη της μύτης του και κρέμασε βιαστικά το παλτό του στο πορτμαντό. Η Τζέσικα καταλάβαινε ότι ήθελε ν' απομακρυνθεί από κοντά της, αλλά στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν και την πόρτα του σαλονιού και ρούφηξε τη μύτη της.

«Μου αρέσει ο καινούργιος μου αδελφός». Δεν κατάφερε να πει το όνομά του.

«Άψογα».

«Χρειάζομαι όμως τη νέα διεύθυνση του Τζόρτζι για να τη γράψω στο φάκελο». Συνέχισε να χαμογελάει. «Κι έπειτα μπορώ να τον ξεχάσω τον Τζόρτζι».

Ο πατέρας της αναστέναξε μ' ένα μακρόσυρτο ξινισμένο ήχο.

«Αχ, Τζέσικα... Ξέρω πόσο έξυπνη είσαι». Άπλωσε το χέρι του για να πάρει το γράμμα. «Θα γράψω εγώ τη διεύθυνση και θα το ταχυδρομήσω».

Δεν έφερε αντίρρηση. Απλώς του το έδωσε. Ξέροντας ότι θα το έκαιγε στο τζάκι.

«Μπαμπά, κι ο Τζόρτζι είναι έξυπνος. Ξέρει να διαβάζει σχεδόν τόσο καλά όσο εγώ. Ρώτα τη μις Μίλερ». Η μις Μίλερ ήταν η πιο πρόσφατη σε μια μακριά σειρά από νταντάδες που είχαν έρθει κι είχαν φύγει.

Ο πατέρας της ανασήκωσε το σαγόνι της, σπρώχνοντας το κεφάλι της προς τα πίσω και της χαμογέλασε, ενώ περιεργαζόταν τις γραμμές και τις καμπύλες του προσώπου της. Η Τζέσικα ένιωθε σαν τα Σπάνιελ που ο θεός της ο Γκας έκρινε σε διαγωνισμούς σκύλων.

«Τζέσικα, η δυσάρεστη αλήθεια είναι ότι ο Τζορτζ είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο ανθρώπινο ον που δεν μπορεί να ζήσει με φυσιολογικούς ανθρώπους. Σςς, μην προσπαθήσεις να το αρνηθείς. Ξέρεις ότι είναι αλήθεια και πρέπει να το δεχτείς».

«Μπαμπά, αν είμαι κακό παιδί, θα με στείλεις κι εμένα στο ίδιο μέρος;»

Άφησε το σαγόνι της. «Όχι. Επομένως μη δοκιμάσεις κάτι τέτοιο».

«Θα με στείλεις κάπου αλλού;»

Για μια στιγμή δεν μίλησε κι ένα νεύρο τινάχτηκε πλάι στο στόμα του. Κατάλαβε ότι ο πατέρας της έκανε προσπάθεια για να μην της βάλει τις φωνές, κι έτσι το χαμόγελο επανήλθε στο στόμα της.

«Μη γίνεσαι ανόητη, Τζέσικα», είπε απότομα. «Το παρελθόν έληξε. Τελείωσε. Ξέχασέ το. Είναι μια γενναία καινούργια αρχή για όλους μας, καθώς και για το νεαρό Τίμοθι».

Πέρασε από δίπλα της αποφεύγοντάς την, και άνοιξε την πόρτα του σαλονιού μ' ένα πλατύ χαμόγελο ν' απλώνεται στο πρόσωπό του καθώς κοίταζε μέσα. «Πώς είναι το καλό μου αγόρι;» Εξαφανίστηκε μέσα στη ζεστασιά του δωματίου.

Η Τζέσικα έμεινε στο άδειο χολ, άφωνη από τη θλίψη.

2

Λονδίνο, Αγγλία 1932

Είκοσι χρόνια αργότερα

Μια αλεπού αλύχτησε. Η απόκοσμη κραυγή ενός αγριμιού που περιφερόταν στους δρόμους του Λονδίνου μες στη νύχτα έκανε το χέρι της Τζέσι Κέντον να κοκαλώσει για μια στιγμή καθώς βεβαιωνόταν ότι το μάνταλο ασφαλείας στο παράθυρο ήταν στη θέση του. Το ζώο αλύχτησε ξανά και η φωνή του αντήχησε μοναχική από τους κήπους του Πάτνι.

Η Τζέσι απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Το διαμέρισμα ήταν στον πρώτο όροφο και η κρεβατοκάμαρά της έβλεπε στο δρόμο, όπου ένας φανοστάτης λίγο πιο πάνω στεκόταν υπομονετικά, προστατεύοντάς τη σαν φίλος. Το κίτρινο φως του τρύπωνε κάθε βράδυ μέσα από το φαρδύ κενό ανάμεσα στις κουρτίνες της έτσι που να μπορεί να περιφέρεται από δωμάτιο σε δωμάτιο δίχως ν' ανάβει τα φώτα. Ήταν καλύτερα έτσι. Δεν ήθελε ν' αφήσει κανέναν να καταλάβει ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί, ότι ίσως φοβόταν.

Και σίγουρα δεν ήθελε να ενοχλήσει την Ταμπίθα.

Περπατώντας αθόρυβα μπήκε στο λίβινγκ ρουμ. Εδώ ήταν πιο σκοτεινά, η τραβηγμένη κουρτίνα ερμητικά κλειστή· ένιωθε τους χτύπους της καρδιάς της να γίνονται λίγο

πιο γρήγοροι. Μπορούσε όμως να βρει το δρόμο της γύρω από κάθε καρέκλα και κάθε τραπέζι ακόμα και με τα μάτια κλειστά, κι έτσι έφτασε στο παράθυρο δίχως να σημειωθεί κανένα ατύχημα. Είχε τρία μάνταλα. Πέρασε το χέρι της πίσω από την κουρτίνα και δοκίμασε το καθένα ξεχωριστά. Όλα κλειδωμένα. Η καρδιά της την αντάμειψε ξαναβρίσκοντας τον κανονικό της ρυθμό και η Τζέσι χαμογέλασε κουνώντας το κεφάλι σαν ν' αποδοκίμαζε τον ίδιο της τον εαυτό. Τραβούσε τις κουρτίνες στη θέση τους όταν το κίτρινο φως απέξω τρεμούλιασε και η ανάσα της σκάλωσε στο λαιμό της. Ανάγκασε τον εαυτό της να κοιτάξει ξανά.

Δεν κουνιόταν τίποτα. Το φως είχε ξαναβρεί τη σταθερή του λάμψη, κάτι όμως, ή κάποιος, είχε διακόψει για μια στιγμή τη δέσμη του. Πίσω από το βαρύ ύφασμα της κουρτίνας κοίταξε προσεκτικά τον ήσυχο δρόμο, επιθεώρησε την κάθε συμπαγή λιμνούλα σκοταδιού και εξέτασε το μαύρο περίγραμμα των σκιών.

Μπορώ να περιμένω.

Μπορώ να περιμένω περισσότερο από σένα.

«Αχ, Τζέσι, τι στο καλό κάνεις ξύπνια τέτοια ώρα;»

Η Ταμπίθα γύρισε το διακόπτη και η Τζέσι ανοιγόκλεισε τα μάτια στον ξαφνικό χείμαρρο φωτός που σάρωσε το δωμάτιο. Απομακρύνθηκε βιαστικά από το παράθυρο.

«Έχω εκνευρισμό», είπε σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους. «Δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Ήπια πολύ κρασί χθες το βράδυ».

«Μου αρέσει όταν έρχεσαι στο κλαμπ να μας ακούσεις. Πάντα παίζω καλύτερα».

Η Τζέσι γέλασε.

Η Ταμπίθα Μορνέι ήταν συγγάτοικός της στο διαμέρισμα τα τελευταία τρία χρόνια. Είχε ίσια μαύρα μαλλιά που της έπεφταν ως τη μέση της πλάτης και κατάλευκο δέρμα.

Ο λόγος ήταν ίσως ότι ζούσε τη ζωή της ανάποδα – κοιμόταν το μεγαλύτερο μέρος της μέρας και αναδύοταν μόνο όταν έπεφτε ο ήλιος, γεμάτη ενέργεια και πάθος για τη μουσική της. Έπαιζε σαξόφωνο σε μια ορχήστρα τζαζ που λεγόταν «Οι Κούνελοι» και κάθε βράδυ έδινε παραστάσεις σ' ένα λονδρέζικο κλαμπ πνιγμένο στους καπνούς. Αν και κόντευε τα τριάντα, δεν φαινόταν πάνω από δεκαεννιά.

Η Ταμπίθα τύλιξε τα μαλλιά της σ' ένα γυαλιστερό φίδι που το έριξε πάνω από τον ώμο της.

«Ποιος ήταν ο κούκλος που χόρευες προς το τέλος της βραδιάς;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο».

«Χα! Μακάρι να είχα κι εγώ έναν τέτοιο “τίποτα”».

«Δεν μου άρεσε το λεπτό του μουστάκι. Μου θύμιζε κορδόνι παπουτσιού».

«Εγώ το βρήκα κομψό το μουστάκι του. Είχε στιλ. Πολύ τα ψιλοκοσκινίζεις, κοπέλα μου, και δεν θα σου βγει σε καλό».

Η Τζέσι σήκωσε τα γαλανά της μάτια προς το ταβάνι. «Την επόμενη φορά θα χώσω το κεφάλι του μέσα στο σαξόφωνό σου και μπορείς να παίζεις τη μελωδία σου στο μουστάκι του».

Η Ταμπίθα γέλασε σιγανά, χασμουρήθηκε, τύλιξε πιο σφιχτά στη μέση της τη φρικτή σατέν ρόμπα της και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Αμέσως η Τζέσι όρμησε στο δωμάτιο της Ταμπίθα και ήλεγξε το μάνταλο του παραθύρου. Αυτή η πλευρά του σπιτιού έβλεπε στον πίσω κήπο και εξέτασε προσεκτικά το χώρο, αλλά τίποτα δεν σάλευε μέσα στη μαυρίλα εκτός από τα κλαδιά της πασχαλιάς. Το δωμάτιο, παρότι ανήκε σε μια σαξοφωνίστα που κάπνιζε το

ένα τσιγάρο πίσω απ' τ' άλλο, ήταν απόκοσμα καθαρό και τακτοποιημένο. Γύρισε στη δική της κρεβατοκάμαρα, αλλά βάλθηκε να βηματίζει πάνω-κάτω στην κίτρινη δέσμη φωτός που έπεφτε από τη χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες της ώσπου άκουσε την πόρτα της Ταμπίθα να κλείνει και μόνο τότε βγήκε ξανά έξω. Ήλεγξε αθόρυβα το μάνταλο στην κουζίνα και, παρότι ήταν σίγουρα κλειδωμένο, το έσφιξε ακόμα περισσότερο. Έπειτα, στο σκοτάδι, πίεσε το μάγουλό της πάνω στην εξώπορτα και αφουγκράστηκε.

Μπορώ να περιμένω.

Μπορώ να περιμένω περισσότερο από σένα.

Ο Τίμοθι Κέντον περιεργάστηκε τους συντρόφους του στο στρογγυλό τραπέζι μ' ένα ενδιαφέρον που φρόντισε να το κρατήσει κρυφό. Τα σβέλτα μάτια του όμως εντόπισαν τις ανεπαίσθητες κινήσεις των δαχτύλων τους που ήταν ακουμπισμένα ανοιχτά πάνω στο χρυσό ύφασμα μπροστά τους, τα μικροσκοπικά τινάγματα που φανέρωναν την έντασή τους. Άκουγε τη ρυθμική ανάσα τους. Έβλεπε την ελπίδα ολοφάνερη στα μάτια τους κι αναρωτήθηκε αν έβλεπαν κι εκείνοι το ίδιο πράγμα στα δικά του. Το δωμάτιο στο οποίο τους είχαν οδηγήσει ήταν ψηλοτάβανο, με εξεζητημένη διακόσμηση και ψηλά παράθυρα σκεπασμένα με βαριές μαβιές κουρτίνες που δεν κατάφερναν να εμποδίσουν τα τσουχτερά ρεύματα ούτε στο ελάχιστο. Μετάνιωσε που δεν είχε κρατήσει το παλτό του. Έκανε διαβολεμένο κρύο εδώ μέσα θαρρείς και βρίσκονταν σε μαυσωλείο, ενώ στο δωμάτιο πλανιόταν μια οσμή από ελαττωματικά υδραυλικά που τα αρωματικά κεριά δεν μπορούσαν να την κρύψουν.

Ο Τίμοθι μέτρησε έξι πελάτες στο τραπέζι, μαζί με τον ίδιο: άλλους τέσσερις άντρες και μια γυναίκα γύρω στα σα-

ράντα που πολύ σοφά είχε επιλέξει να φοράει τη γούνα της. Προφανώς είχε ξανάρθει εδώ. Ήταν υπερβολικά μακιγιαρισμένη αλλά τα χείλη της ήταν ωχρά, σχεδόν χωρίς αίμα, και τα μασουλούσε αδιάκοπα. Έξι πελάτες, καμιά φορά και εννιά – αυτός ήταν ο συνηθισμένος αριθμός, πάντα διαιρετός διά του τρία. Αναγνώριζε μόνο δύο από τους άντρες: τον Φέιμπιαν Ρόλινγκς και τον εντιμότατο Φίλιπ Χάιντ-Μείσον. Όπως κι ο ίδιος, ήταν κι οι δυο γύρω στα είκοσι πέντε, αλλά παλιές καρβάνες σ' αυτό το παιχνίδι. Τους χαιρέτησε με μια ελαφριά κλίση του κεφαλιού από την άλλη πλευρά του τραπεζιού, όμως δεν μίλησε κανείς. Μιλούσες μόνο όταν σου το επέτρεπε η μαντάμ Αναστάζια.

Καθόταν στα δεξιά του Τίμοθι, μεγαλόπρεπη με το μαβί και χρυσό καπέλο της με φτερά που την έκανε εντυπωσιακά ψηλότερη απ' οποιονδήποτε άλλο στο δωμάτιο. Ήταν μια μεσόκοπη γυναίκα με έντονα γερακίσια χαρακτηριστικά και απόψε φορούσε μια μαβιά κολλαριστή τουαλέτα: ήταν μια φιγούρα τόσο τρομακτική για τους πελάτες της όσο, κατά πάσα πιθανότητα, και για το πνεύμα-οδηγό της. Τώρα καθόταν με τα χέρια ακουμπισμένα στο τραπέζι μπροστά της, με τις παλάμες προς τα κάτω, τα μάτια κλειστά, μουρμουρίζοντας παράξενα λόγια μέσα από τα δόντια της ενώ οι πελάτες της περίμεναν. Ο Τίμοθι πάντα έβρισκε δύσκολη την αναμονή και ανυπομονούσε ν' αρχίσει η δράση. Στο στόμα του μαζεύτηκε σάλιο και κάθε φορά που κατάπινε το έκανε με προσπάθεια. Στις συνεδρίες αυτές πάντα είχε την αλλόκοτη αίσθηση ότι ένα από τα πνεύματα πλανιόταν πίσω του, με τα δάχτυλά του γύρω από το λαιμό του. Αυτό όμως ήταν κάτι που το κρατούσε αυστηρά για τον εαυτό του. Δεν ήθελε να φανεί τελείως ανόητος. Πώς θ' αντιμετώπιζαν μια τέτοια ανοησία ο Ρόλινγκς και ο Χάιντ-Μείσον;

Τέτοια ανοησία!

Η ανάγκη να έρθει κανείς σε επαφή μ' εκείνους που είχαν περάσει στην αντίπερα όχθη δεν ήταν τίποτα πέρα από μια αξιοθρήνητη ανθρώπινη αδυναμία; Πρόληψη; Απλώς ανοησία;

Έσμιξε τα φρύδια, εκνευρισμένος με τη διάθεση σκεπτικισμού που τον διακατείχε, και κοίταξε τα χέρια της μαντάμ Αναστάζια. Τα δάχτυλά της ήταν απλωμένα στο τραπέζι δίπλα στα δικά του. Είχε ωραία χέρια, κομψά και εκφραστικά. Δίχως καθόλου δαχτυλίδια και δίχως εκείνη την περίεργη γαμψή κλίση που είχε διαπιστώσει σε πολλά από τα μέντιουμ που είχε γνωρίσει, σαν να ετοιμάζονταν ν' αρπάξουν τα πνεύματα από τον αέρα γύρω τους, αλλά και τα λεφτά από την τσέπη του προτού προλάβει καν ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια.

Ένας παγερός άνεμος σφύριξε ξαφνικά μέσα στο μισοσκοτάδο. Φάνηκε να στριφογυρίζει γύρω από τις γωνίες της οροφής κι έκανε τις τρίχες να σηκωθούν στο σβέρκο του Τίμοθι. Όσες φορές κι αν συνέβαινε και όσες φορές κι αν σκεφτόταν ότι ήταν κόλπο, και πάλι έκανε το στομάχι του να σφίγγεται. Οι φλόγες των κεριών κοντά στα παράθυρα τρεμούλιασαν κι έσβησαν εντελώς, βυθίζοντας ένα μεγάλο μέρος του δωματίου στο σκοτάδι. Μόνο τα τρία κεριά που σχημάτιζαν ένα τρίγωνο στο κέντρο του τραπεζιού έμειναν αναμμένα, ρίχνοντας σκιές στα γεμάτα αγωνία πρόσωπα και μεταμορφώνοντάς τα σε κρανία.

«Ήρθε», είπε με επισημότητα η μαντάμ Αναστάζια και άνοιξε τα μάτια της.

Ο Τίμοθι ένιωθε το γνώριμο τράβηγμα στο στήθος του. Πάντα το ίδιο ήταν. Κάτι έμοιαζε να μετακινείται μέσα του, να παίρνει νέα θέση, να προχωρεί προς τα μπρος. Να παλεύει για να βγει στην επιφάνεια. Κάτι που ζητούσε φωνή.

«Σας καλωσορίζουμε, Αγαπημένοι μας».

Η μαντάμ Αναστάζια μιλούσε με την επισημότητα που

ο Τίμοθι είχε καταλήξει να περιμένει από τα μέντιουμ, είχε όμως κάτι που γαργαλούσε τις άκρες των νεύρων του, μια γλύκα τόσο δελεαστική όσο και τα ζαχαρωτά για τα παιδιά. Ποιο πνεύμα μπορούσε ν' αντισταθεί σε τόσο σαγηνευτικό τόνο;

«Σας καλωσορίζουμε, Αγαπημένοι μας», είπε ξανά, «με δώρα από τη Ζωή στο Θάνατο».

Όλα τα μάτια συγκεντρώθηκαν στη λιτή προσφορά ψωμιού και σούπας που ήταν τοποθετημένα στο κέντρο του τριγώνου από κεριά για να προσελκύσουν τα πνεύματα, που εξακολουθούσαν να λαχταρούν υλική τροφή αλλά και ζεστασιά και φως.

«Ελάτε κοντά μας και κινηθείτε ανάμεσά μας».

Ο αέρας βάρυνε στους πνεύμονες του Τίμοθι. Η μαντάμ Αναστάζια έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω, το βαρύ καπέλο της ακούμπησε στην καρέκλα της κι έκλεισε άλλη μια φορά τα μάτια, ενώ το στήθος της, ντυμένο στα μαβιά, ανεβοκατέβαινε με κόπο. Αυτή ήταν η στιγμή που περίμενε ο Τίμοθι ότι θα υπήρχε κάποιο τέχνασμα. Το τράβηγμα ενός σκοινιού, το πάτημα ενός κουμπιού με το γόνατο για να δημιουργηθεί μια στιγμή μαγείας όταν το πνεύμα κάνει αισθητή την παρουσία του. Γι' αυτό είχαν έρθει.

Στο τραπέζι, οι πελάτες είχαν απλώσει τα χέρια πάνω στο χρυσό ύφασμα και το τελευταίο δάχτυλο του καθενός άγγιζε το πρώτο δάχτυλο του διπλανού του σχηματίζοντας ένα συμβολικό κύκλο, ένα περιδέραιο από χέρια που έκανε πιο έντονη την ενέργεια στο δωμάτιο. Ο Τίμοθι ένιωθε να μεγαλώνει η ένταση του ηλικιωμένου άντρα στ' αριστερά του. Είχε μια ήρεμη, καλοκάγαθη έκφραση πάνω από το περιποιημένο γενάκι του που έλαμπε κατάσπρο στις σκιές, αλλά τα δάχτυλά του έτρεμαν. Έστειλαν κυματάκια στη σάρκα του Τίμοθι. Από την άλλη πλευρά του άντρα, τα μάτια της γυναί-

κας με τη γούνα είχαν γουρλώσει και είχαν στυλωθεί σ' ένα σημείο ακριβώς πάνω από το καπέλο με τα φτερά.

«Τους βλέπω», ψιθύρισε.

Το βλέμμα του Τίμοθι τριγύρισε στον κενό χώρο πάνω από το κεφάλι της μαντάμ Αναστάζια, ενώ η καρδιά του κόντευε να σπάσει.

«Πού;» Δεν έβλεπε τίποτα.

Απότομα το σαγόνι της μαντάμ Αναστάζια έγειρε μπροστά, πάνω στο στήθος της, και η φωνή της έγινε φωνή παιδιού, ενός παιδιού σαφώς ενθουσιασμένου που στεκόταν μ' ένα πόδι από την κάθε πλευρά της γραμμής που χώριζε τους κόσμους.

«Με λένε Ντέιζι». Η φωνούλα ήταν ψιλή και αγνή σαν των αγοριών που έφελναν σε εκκλησιαστικές χορωδίες. «Έχω έναν άντρα μαζί μου. Είναι ένας κύριος που ψάχνει να βρει το παιδί του. Φοβάται να προχωρήσει... μήπως το παιδί του δεν θέλει να έρθει σε επαφή». Τα τελευταία λόγια τα πρόσθεσε ψιθυριστά, με αποτέλεσμα να σκύψουν όλοι πιο κοντά για ν' ακούσουν.

«Πατέρα!» Η φωνή της γυναίκας με τη γούνα τρεμούλιασε. «Εσύ είσαι; Ο Στίβεν Χάου;»

Αμέσως μια παράξενη οργή φάνηκε να τρεμοπαίζει γύρω από το τραπέζι. Ανέδινε μια ζέστη που ο Τίμοθι την ένιωσε να φουσκώνει μέσα από το ύφασμα, να φτάνει ως τις άκρες των δαχτύλων του. Τα μάτια του ταξίδεψαν από πρόσωπο σε πρόσωπο μέσα στις σκιές και είδε την αγωνία στο καθένα. Πόσοι εδώ είχαν χάσει τον πατέρα τους; Από την άλλη πλευρά της μαντάμ Αναστάζια καθόταν ένας μεσοκοπος άντρας, μάλλον κοντός, με ακριβό κοστούμι κι ένα σημάδι εκ γενετής σε όλο το λαιμό. Κοίταζε προσεκτικά το μισοξαπλωμένο μέντιουμ, σφίγγοντας τα δάχτυλά της, εκείνη όμως δεν αντιδρούσε.

«Λοιπόν;» ρώτησε. «Πες μας, κοριτσάκι, το πνεύμα είναι ο πατέρας αυτής της γυναίκας;»

«Πολλοί από μας έχουν χάσει τον πατέρα μας», είπε η γυναίκα μ' ένα λυγμό. «Ο Μεγάλος Πόλεμος μας έκλεψε μια ολόκληρη γενιά πατεράδων».

Το κοριτσάκι τούς είπε απότομα να σωπάσουν ενώ μιλούσε με τον κύριο. Στη σιωπή που ακολούθησε, η ένταση στο δωμάτιο μεγάλωσε και όλα τα μάτια συγκεντρώθηκαν στα χείλη του μέντιουμ. Τελικά ο πελάτης με το γενάκι έχασε την υπομονή του και ρώτησε: «Ντέιζι, γλυκιά μου, μπορείς να μας πεις το όνομα του παιδιού που ψάχνει ο κύριος;»

Ένα χτύπημα στο τραπέζι του έκανε να τιναχτούν.

Κόλπο, σκέφτηκε ο Τίμοθι, κόλπο, αλλά η καρδιά του κάλπαζε. Ξαφνικά ήθελε να σπάσει τον κύκλο του σκοταδιού, να πεταχτεί όρθιος και να φύγει μακριά απ' ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχαν καλέσει ανάμεσά τους. Ήταν ανόητος να πιστεύει ότι ο κόσμος απ' αυτή την πλευρά του πέπλου μπορούσε να παίζει ατιμωρητή μ' αυτούς που βρίσκονταν στην άλλη πλευρά. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, ενώ ένα κακό προαίσθημα πλημμύριζε σιγά σιγά το στήθος του, ακίνητο και ψυχρό σαν πέτρα.

«Ντέιζι», προσπάθησε ξανά ο άντρας, «σε ευχαριστούμε για το σημάδι. Ποιο όνομα ψάχνει ο κύριος που είναι μαζί σου;»

«Είναι λυπημένος. Λέει ότι η καρδιά του είναι βαριά». Η φωνή του κοριτσιού δεν έμοιαζε ούτε κατά διάνοια με της μαντάμ Αναστάζια.

«Θα αισθανθεί καλύτερα αν μιλήσει με το παιδί του;» ρώτησε ο άντρας.

Και πάλι ήρθε ο απότομος χτύπος στο τραπέζι. Ο Τίμοθι είδε τα κεριά να τρεμοσβήνουν και ο αέρας στο δωμάτιο έγινε πιο βαρύς.

«Ντέιζι». Η γυναίκα με τη γούνα μίλησε αργά, προσπα-

θώντας να βρει τις κατάλληλες λέξεις. «Πες μας, γλυκιά μου. Μαζευτήκαμε όλοι εδώ για να μιλήσουμε σε κάποιον που πέρασε στον κόσμο των πνευμάτων. Είναι απαραίτητο να επικοινωνήσω με τη μητέρα μου, την Όντρεϊ Χάου, που πέρασε σ' εσάς πάνω από τέσσερα χρόνια πριν. Θα ήθελα να ρωτήσεις τον κύριο αν είναι ο πατέρας μου ο Στίβεν».

«Όχι», απάντησε αμέσως το κοριτσάκι. «Δεν είναι ο Στίβεν».

«Α...»

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Ρόλινγκς.

«Η φωνή του σβήνει».

«Γρήγορα, λοιπόν», την παρότρυνε ο Ρόλινγκς. «Πρώτ-
σέ τον τώρα»,

«Πάρα πολλές φωνές, που μιλάνε στ' αυτιά μου. Είναι ανήσυχες και θέλουν να μιλήσουν όλες μαζί».

Τα χέρια του Τίμοθι πίεσαν το τραπέζι. «Είναι το γράμμα Κ; Πες μου! Το όνομα του παιδιού αρχίζει από Κ;»

Ένα σαφές χτύπημα ακούστηκε ξερό πάνω στο τραπέζι, πιο δυνατό από πριν, όπως ήξερε ότι θα γινόταν. *Ναι*. «Λέγεται Κίνγκσλι, σωστά;» φώναξε. «Το παιδί είναι ο Κίνγκσλι. Πάντα έλεγες ότι θα επικοινωνούσες, πάντα ήσουν υποστηρικτής της υπόθεσης». Οι λέξεις ξεχύνονταν σαν χείμαρρος από μέσα του τώρα. «Το υποσχέθηκες και δεν έπαψα ποτέ να σε πιστεύω. Εσύ...»

Δύο απότομα χτυπήματα. Σύντομα. Απορριπτικά.

«Λέει όχι», ψιθύρισε η παιδική φωνή, «δεν είναι ο Κίνγκσλι. Αλλά λέει ναι, το γράμμα είναι Κ».

«Το Κέντον αρχίζει από Κ», επισήμανε ο Χάιντ-Μέισον. «Ίσως είσαι εσύ... Τίμοθι Κέντον. Θα μπορούσες να είσαι αυτός που ψάχνει το πνεύμα. Θα μπορούσε να είναι ο πατέρας σου εδώ απόψε».

Η καρδιά του Τίμοθι σταμάτησε. Δεν είχε έρθει γι' αυ-

τό. Όχι γι' αυτό. Τράβηξε τα χέρια του από το τραπέζι, σπάζοντας τον κύκλο και σηκώθηκε όρθιος κακήν κακώς. Ο άντρας με το γενάκι φώναξε κάτι, αλλά τ' αυτιά του Τίμοθι φαίνονταν να έχουν αποσυνδεθεί από το μυαλό του γιατί δεν έβγαλε νόημα από τα λόγια. Πήγε βιαστικά στην πόρτα, την άνοιξε με φόρα, όρμησε στο χολ και βρόντηξε την πόρτα πίσω του σαν να ήθελε ν' απομονώσει τα πνεύματα που τον καλούσαν. Το μυαλό του βούιζε, θαρρείς και μέσα του είχαν παγιδευτεί ζουζούνια που φτερουγίζουν νευρικά. Πήρε βαθιά ανάσα, ρουφώντας τον παγωμένο αέρα, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να καθαρίσει το μυαλό του.

Το χολ ήταν τεράστιο, μια μεγάλη μαρμαρίνη είσοδος μ' έναν παλιό θυρεό πάνω από ένα τζάκι με κολόνες, σχεδόν αόρατο μέσα στο μισοσκόταδο. Ήταν ένα μέρος ζοφερό και καταθλιπτικό. Το μοναδικό φως ερχόταν από ένα μοναχικό κηροπήγιο στο περβάζι του παραθύρου και η φλόγα του ταλαντευόταν πέρα-δώθε, άλλοτε θολή, άλλοτε όχι.

Το παλτό του. Πού στο διάβολο ήταν το παλτό του; Είχε ξεπαγιάσει.

Τρικλίζοντας πλησίασε σ' ένα τραπέζι στην άλλη άκρη του χολ, όπου ήταν στοιβαγμένα ένα σωρό ρούχα, όταν όμως έσκυψε από πάνω τους για να βρει το μπλε παλτό του, το μυαλό του φάνηκε να σκοντάφτει και να ξεχνάει γιατί ήταν εκεί. Τα χέρια του έψαξαν άσκοπα ανάμεσα στα παλτά κι έπιασαν ένα σκούρο μανίκι. Τράβηξε. Αντί να έρθει όμως το μανίκι προς το μέρος του, πήγε εκείνος προς το μανίκι. Ταλαντευόταν και κυμάτιζε μπροστά του. Του φάνηκε ότι το σκοτεινό χρώμα του κυλούσε προς τα πάνω, ότι έμπαινε στο μυαλό του, κι έκλεισε τα μάτια, γεμάτος ευγνωμοσύνη για τη γαλήνη που τον πλημμύρισε καθώς γλιστρούσε στο πάτωμα.